

ROSES ROGES PER A TU

Em vaig passar tots el dies durant sis anys en la mateixa habitació, tancat amb el meu pitjor oponent, vaig veure com canviava aquella habitació però mai acabava de marxar tota aquella negrura que consumia aquelles quatre parets, i a mi. I ara estava allà amb els ulls ven oberts mirant aquell quadre de roses roges que tan havia analitzat i contemplat quan era a la cambra de mons pares, i ara el tenia davant meu, i jo sentia com era conscient de tot el meu mal.

Mai havia conegut la felicitat, em passava els dies tancat en aquella gàbia, una gàbia que feia que els meus sentiments s'ofeguessin en un gran oceà. El meu gran fetitxe era l'autodestrucció, semblava que m'encantava ser un noi solitari, que sentia que el món mai em comprendria ni tan sols jo a ell. Tan sols volia tancar-me, escoltar la meva música i pensar en la mort.

En un d'aquells dies vaig plorar tant que em vaig quedar dormit, sempre he dubtat si va ser un somni però era jo dins del llenç, en un camp de roses i allà enmig un mirall, em va sobtar, mai m'havia agradat el meu cos, l'odiava, el meu oponent es passava el dia dient me com havia de menjar, i quantes hores n'hauria de fer esport per cremar tot aquell desastre. Però vaig treure la meva valentia i em vaig mirar, el meu reflexe estava distorsionat i darrera meu va aparèixer una ombra fosca que m'agafava de l'espatlles.

Aquest somni no deixava de succeir, m'aixecava a la matinada amb una suor freda que estarrufava la meua pell fins a l'últim porus del meu cos, i llavors en un d'aquests dies vaig sortir a córrer, amb l'esperança de treure del meu cap aquesta imatge. Corria pels carrers de la gran ciutat, sempre havia estat molt tímid així que em limitava a dirigir la meua vista a terra i llavors, vaig ensopegar. Només recordo aixecar la vista i trobar-me amb ell, era un home gran, potser d'uns 28 anys però jo per aquell llavors en tenia 17 i era tan neci que ni s'em va acudir demanar disculpes, vaig sacsejar els meus pantalons per continuar el meu curs, però ell em va aturar. Vaig decidir observar lo més detingudament, portava una camisa verda tacada de pintura i uns texans realment grans per al seu cos prim, la seva cara era allargada i tenia les ulleres molt pronunciades, vaig pensar que ell dormiria igual de poc que jo. I llavors va esclatar un conjunt de crits que em van fer petit al seu costat, la gent del voltant s'aturava, així que vaig decidir mirar un punt fix fins que passes tot aquell enrenou, vaig observar el seu grapat de cabells agafats en un monyo mal fet en mig el cap.

Em vaig sentit tan feble que no vaig poder aturar les llàgrimes, corrien salades per les meves galtes. Va aturar els crits, i em va demanar disculpes, només repetia això frenèticament, com si li hagués fet mal trencar els meus esquemes. Ens vam posar a parlar, no volia que es sentís culpable, tota la culpa havia estat meua, jo vaig ser qui es va abalancar sobre ell. La conversa va fluir, tot i la diferència d'edat, teníem moltes coses en comú, vam anar trobant nos en el mateix carrer i ens vam acabar fent bons companys, per mi era com el germà que mai havia tingut. Anàvem al seu estudi on pintava veritables obres d'art, em va ensenyar a dibuixar esbossos bàsics de qualsevol cosa que li demanava. Però sempre era igual, quan tornava a casa em continuava sentint sol i prenia una gran quantitat

de pastilles per tal de no veure més aquell camp de roses roges. Havia tret el quadre de l'habitació però no del meu cap.

Les coses no anaven a millor, ell notava que jo no estava bé, em pasava el dies dispers i havia perdut l'ilusió que tenia abans d'anar a veure'l pintar. He d'admetre que va ser el meu millor psicòleg, sortíem sempre que jo estava malament, em portava a pescar a pintar, donàvem llargues passejades, li parlava moltes vegades del que sentia sobre algunes noies i nois, li parlava de la meva soledat i les meves males passades , però mai li parlava dels meus somnis, fins un dia que no vaig poder més.

I allà estavem, pintant amb gran esforç i traça les línies, fèiem moltes barreges de colors fins obtenir el que volíem, ho feiem els dos a l'hora, vam allargar aquella pintura tot el que vam poder per tal de passar el temps. Tot havia sigut idea seva, ell va pensar que si feiem un quadre junts de unes roses podríem substituir aquell que tants mal somnis m'havia provocat, i així va ser. Ell em va salvar la vida, només volia desaparèixer, morir, i ell em va donar les forces per lluitar.

I ara ell, ell és mort, va morir per una sobredosi, mai li vaig preguntar com ell es sentia, però ell em va retornar la gama de colors, vam pintar junts aquell quadre, però ell va colorejar la meva vida. I ara sóc aquí per dir que ell va ser el meu germà, tots els dies en compro una rosa i agraeixo el haver me topat amb tu.

